

Hana Tóthová
ZBIERKA NOVEL
ISBN 978-80-560-0309-1

VYDALO MEA2000 o.z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené

HANA TÓTHOVÁ

**ZBIERKA
NOVIEL**

Autorka: Hana Tóthová

Grafická a technická spolupráca: Szekeres František, Ličko Michal

Edícia: MEA 2000 o.z. – Mladá Éra Autorov nového tisícročia

Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0309-1

O B S A H

Príbeh mesačného splnu..... 4

Príbeh z ulice..... 19

1. kapitola: Lucia 19

2. kapitola: Viktor 26

3. kapitola: Stretnutie 29

4. kapitola: Andrejka..... 36

Slony prinášajú šťastie 38

Prvá kapitola 38

Druhá kapitola..... 47

Tretia kapitola 61

Štvrtá kapitola 74

Piata kapitola..... 89

Šiesta kapitola 97

Siedma kapitola..... 103

Príbeh mesačného splnu

Tento príbeh sa odohral už veľmi dávno.

V dedinke menom Rosbery býval v malom domčeku osamelý starec.

Starému pánovi sa však ten domček zdal priveľký pre jednu osobu, veď návštevy nemával vôbec. Žil celkom sám, ľudia sa mu vyhýbali, chodieval za splnu mesiaca do lesa po drevo a cez deň iba málokedy išiel von.

Nechcel sa ukazovať ľuďom, boli k nemu zlí a deti stále do neho niečo hádzali. Opustila ho aj jeho dcéra Elena, ktorá sa za svojho otca hanbila. Nevidel ani svoju vnučku Eloisu hoci ju veľmi túžil spoznať. Všetci ho pokladali za čudáka, pritom málokto vedel, že má srdiečko zo zlata. Mysleli si o ňom, že je blázon, čarodejník. Skutočnosť však bola celkom iná.

Tom Buster bol tak trochu čudák, ale mal dobré srdce. Vyrábал hračky a odovzdával ich do hračkárstva pána Solomuna, bol hračkárom.

To bolo jeho tajomstvo. Mal tú prácu rád, mal rád hračky lebo dokázali rozsvietiť detské očká šťastím a radosťou. Takto si zarábал na živobytie. Chodil rád do prírody a obdivoval jej krásu. Veril vo veľký vplyv mesiaca, vlastnil aj lunárny kalendár, fascinovala ho obloha a aj vesmír.

Ak bol naozaj čudákom, tak len preto, že veril, že hračka, ktorú vyrobí z dreva nájdeného za mesačného splnu bude mať magickú moc a bude mať schopnosť plniť želania a ochraňovať.

Tomovi sa však v jednu noc, keď sa ako obvykle túlal po lese pri mesačnom splne stala čarovná vec. Prechádzal sa pomedzi lesný porast a hľadal vhodné drevo, povieval slabý vánok, do noci sa ozývalo iba šušťanie lístia a cvrlikanie cvrčkov.

Ako sa tak túlal zakopol o niečo veľké.

Zohol sa aby si to lepšie obzrel a zistil, že to, čo mu takmer polámalo pri zakopnutí prsty na ľavej nohe je neobyčajne krásny kus zvláštneho skla.

„To je ale nádhera. V živote som nič také lesklé a krásne nevidel. Vyroším z toho bábiku pre Eloisu. Raz sa snád' stretnem zase so svojou dcérou keď pochopí že ju mám rád a potom Eloise bábiku odovzdám a vyroším jej potom ešte veľa hračiek, aby jej očka svietili šťastím tak ako kedysi Elenke.“

Tak si odniesol vzácny materiál domov a hneď sa pustil do práce lebo bábika musí byť skoro hotová, čo ak práve zajtra príde Elenka aj s Eloisou?

Spracovať taký krehký materiál nebolo ľahké. Bábika však musela byť dokonalá. Musí byť krajšia ako hociktorá iná hračka z porcelánu,

ved' je pre jeho vnučku, dieťa jeho milovanej dcéry. Tak pracoval naozaj dlho, spracovával a upravoval sklo kým pred ním nestála bábika taká dokonalá, ako človek z mäsa a kostí.

Vyzerala ako živé dievčatko, už zostávalo iba ušiť pre ňu róbu, hodnú toľkej nádhery. Nebol krajčír a miestna krajčírka sa ho bála, ved' je blázon a tí môžu byť nebezpeční. Šil teda sám. Prsty mal od ihly celkom dopichané, nemal šijací stroj. Každý deň dúfal, že začuje vo dverách hlas svojej dcéry a cupot detských nôžok patriacich jeho vnučke.

Čakal však zbytočne. Neprišli nasledujúcich niekoľko dní, no keď dokončil malý klobúčik pre bábiku a slávnostne jej ho nasadil na hlavu mal pri srdiečku taký zvláštny pocit akoby vedel, že tá bábika splní svoju úlohu a povie Eloise ako ju má rád hoci ho nikdy nevidela a ani on ju.

Snáď potom Elenka zistí, že nie je zlí človek a bude ho aj ona mať zasa rada.

Prešlo už niekoľko týždňov a on bol stále sám.

Počasiu sa pokazilo, ochladilo sa a veľa pršávalo.

Tom sa však naďalej túlaval po lese a vyrábala hračky. Celkom z toho prechladol a dostal hrozný kašeľ.

Už sa nemohol poriadne sústrediť na prácu

a tak vyhľadal lekára. Bol to dobrý mladý muž a

chcel mu pomôcť, chcel poslať Toma do nemocnice

zo zápalom pľúc ale ten odmietol. Rozpovedal

doktorovi svoj príbeh o tom, že nemôže odísť do

nemocnice, veď ako by ho potom našla jeho dcéra?

Nevedela by kde ho má hľadať a tak musí byť

pripravený čakať doma keď príde.

Mladému lekárovi bolo Toma ľúto a rozhodol

sa, že mu pomôže. Zahral sa na detektíva,

prezrel všetky telefónne zoznamy a nakoniec sa

dopátral Eleninej adresy. Rozhodol sa, že sa s

ňou porozpráva osobne, dúfal, že tak ju ľahšie

presvedčí aby navštívila otca a aby si vyjasnili všetky nedorozumenia, hádky ktoré ich od seba oddelili.

Elena žila s rodinou , ktorú tvorila ona, jej manžel Dávid a ich dcéra Eloisa , v peknom neveľkom rodinnom domčeku. Na oknách boli črepníky s pozostatkami zvädnutých muškátov, ktoré pred pár týždňami boli určite ešte nádherné. Nad vchodovými dverami visela zvonkohra. V slabom vánku jemne cinkala svoju prívetivú melódiu.

Doktor zazvonil a mal veľké šťastie, že domáca pani bola doma a on nemeral cestu zbytočne.

„Dobrý deň. Ja som doktor Stevard. Ošetroval som vášho otca a musím sa s vami porozprávať “
- povedal.

Usadili sa v obývačke a on jej porozprával o tom ako Tom každý deň čaká ju aj Eloisu a tiež Elene porozprával o zápale pľúc a komplikáciách, ktoré môže spôsobiť človeku v pokročilom veku

ak sa nelieči. Elena pozorne počúvala, Tom bol jej otec aj napriek tomu, že jeho čudáctvo a nočné potulky jej naháňali strach. Zaumienila si, že sa s ním porozpráva a presvedčí ho, aby poslúchal lekára a liečil sa v nemocnici.

Tom bol veľmi tvrdohlavý a odmietal rady lekára. Veril v silu prírody, chodieval do lesa a zbieral bylinky z ktorých si varieval čaj, myslel si že takáto liečba je dostatočná.

Mladý lekár chodieval k Tomovi na návštevu pravidelne a pri každej návšteve bolo všetko ešte horšie. Tom sa už nevládal túlať po lese a keď ku nemu lekár prišiel ani nevstal z postele. Doktor Stevard ihneď zavola sanitku a napriek chabým pacientovým protestom ho previezol do nemocnice. Elena držala za ruku malé dievčatko. Bola to jej dcéra Eloisa. Kráčali spolu na vlakovú stanicu.

Eloisa sa už veľmi tešila na svojho starého otca.

Ešte ho nikdy nevidela ale veľakrát si predstavovala ako asi vyzerá. Bola zvedavá či jej predstavy boli pravdivé.

Na stanici bolo plno ľudí, veľa hluku, neustále sa odvšadiaľ ozývala neutíchajúca vrava ľudí a pískanie vlakov, čo sa miešalo s najrozličnejšími vôňami. Z ned'alekého stánku udrela Elene do nosa vôňa pečených gaštanov.

Zbožňovala pečené gaštany už od mala pretože s otcom ich radi jedávali, najmä v zime keď mali skrehnuté prsty , horúce pečené gaštany príjemne zohrievali.

Cesta vlakom trvala 30 minút. Vlak bol preplnený, každú chvíľu niekto pristupoval alebo vystupoval. Sprievodcovia sa nervózne premávali hore - dolu a kontrolovali cestujúcim lístky.

Nakoniec vystúpila aj Elena s Eloisou. Dievčatko sa pevne držalo maminej ruky, klobočik malo stiahnutý hlboko do tváre, pretože fúkal vietor a

pozorne sledovalo ruch na stanici. Zobrali si taxík a odviezli sa k Tomovmu domu.

Od stanice bol vzdialený asi 20 minút. Vyzeral presne tak, ako keď v ňom bola naposledy, len jej obľúbené kvety v záhradke už zvädli. Po takom dlhom čase nebolo ľahké vrátiť sa.

Na klopanie sa nikto neohlásil. Elena sa zohla. Pod ošúchanou rohožkou našla kľúč. Bol na svojom mieste presne tam, kde jej ho otec nechával keď nebol doma. Odomkla dvere a s Eloisou vzrušene plné očakávania vošli dnu. Nikto sa však neozval. Prechádzali z jednej izby do druhej, doma však nebol nikto. Všetky izby boli presne také isté ako kedysi, nič sa nezmenilo, ani Elenina izba. Na stole stála nádherná porcelánová bábika. Eloisa na nej mohla oči nechať, najskôr stála v nemom úžase s otvorenými očami hľadela na tú krásu akoby čakala, že bábika každú chvíľu začne

rozprávať. Nič sa však nedialo, len hodiny na stene ticho odbíjali čas.

Osmelila sa a podišla k bábike, aby si ju z blízka lepšie mohla poobzeráť. Elena pozorovala svoju dcéru a videla ten šťastný jas v jej očiach.

Všimla si, že pri bábike leží nejaký lístok. Keď začala čítať zhrozila sa.

Na lístku stálo:

*“Vášho otca sme museli zobrať do nemocnice
Milosrdného otca, jeho stav sa podstatne zhoršil.
Ak ho ešte chcete vidieť teraz máte možno poslednú
príležitosť.”*

Doktor Stevard

Po lícach jej stekali horúce slzy.

„Prišli sme neskoro, musíme sa ponáhľať.“ - povedala Eloise.

„A kam sa máme ponáhľať?“ - spýtala sa.

„Tvoj starý otec je v nemocnici, je veľmi chorý musíme sa ponáhľať aby sme sa rozlúčili.“

Dorazili do nemocnice práve v čase najväčšieho zhonu. Na recepcii nikto nebol, personál pobehoval po chodbách a strácal sa za množstvom dverí voziac pacientov na vyšetrenia.

Čakali asi 10 minút ktoré sa vliekli ako večnosť, keď konečne prišla sestrička.

„Dobrý deň prišla som pozrieť svojho otca.

Dostala som odkaz, že je tu u vás. Volá sa Tom Buster.“

O tri minúty stáli pred dverami nemocničnej izby. Elena chcela otcovi toľko toho povedať a dúfala že bude mať dostatok času a otec jej odpustí.

Vošli s Eloisou dnu. V izbe vládlo prítmie a ozývalo sa iba pípanie prístrojov. Starý pán ležal na posteli. Otvoril oči aby videl, kto prišiel.

Uvidel svoju dcéru konečne po dlhej dobe a do očí mu vytryskli slzy radosti. Elena pre slzy dojatia tiež takmer už nevidela, rozbehla sa otcovi do náručia . Zasypával jej tvár bozkami a hladil ju po vlasoch.

„Ach otecko toľko ti toho musím povedať, mrzí ma, že som ťa opustila, je mi to ľúto, odpusť mi ak môžeš.“

„To nevadí, hlavne že si už tu. Chcel som ťa vidieť ešte aspoň posledný krát, objat' ťa a rozlúčiť sa.“

Malá Eloisa stála pri dverách, v náručí držala krásnu bábiku a sledovala scénu ktorá sa odohrávala pred jej očami.

Aj ona chcela spoznať starkého.

„Priviedla som ti niekoho, kto sa na teba už veľmi tešil a chcel ťa vidieť.“ - povedala Elena a naznačila dcére aby podišla bližšie.

„Toto je Eloisa ocko.“

Dievčatko chytilo starého pána za ruku, zadívalo sa mu do očí. Dlho tak bez slova na seba hľadeli. Eloisa videla v očiach toho muža lásku a šťastie, a tiež niečo čo nevedela presne pomenovať - možno to bola spokojnosť alebo skôr odhodlanie na niečo.

Nevedela však na čo.

„Páči sa ti bábika?“ - spýtal sa.

„Áno veľmi, krajšiu bábiku som nikdy nevidela. Budem ju volať Katarína, po starkej.“ - odpovedala.

Pri pohľade na bábiku jej očka svietili radosťou a vďakou tak isto, ako to Tom kedysi videl u svojej dcéry. Teraz už mal všetko po čom túžil.

„Som už unavený, ale teraz keď sa mi splnilo moje jediné želanie, už môžem v pokoji odpočívať.“ - zašepkal Tom hľadiac na Elenu aj Eloisu.

Obe boli pri ňom a držali ho za ruku. Zmĺkol a zatvoril oči. Zaspával s úsmevom na tvári.

Mlčanie prerušilo poplašné pípanie prístroja.

Tom stratil vedomie. Takmer ihneď bolo pri ňom plno lekárov, vyhnali Elenu aj s Eloisou von. Čakanie na chodbe sa vlieklo ako večnosť, z izby sa ozývalo pokrikovanie lekárov a tlmené zvuky prístrojov. Elena nechcela takýto koniec, dúfala, že bude mať viac času byť so svojim otcom, veď zostalo toho veľa nedopovedaného.

Čas akoby zastal, keď vyšiel lekár a oznámil Elene Tomov odchod do nenávratna.

„Mamy kedy zas prídeme pozrieť starkého?“ - vyrušila ju zo zamyslenia Eloisa.

Zobrala do dlane drobnú rúčku svojej dcéry a spolu vykročili po chodbe preč z miesta, kde si ľudská bolesť a smrť našli svoj domov.

„Starý otec musel odísť na krásne miesto do neba, ale nebuď smutná, lebo aj keď ho nevidíš on je stále s tebou a díva sa na teba.“ -
odpovedala so slzami v očiach...